

[Jens Thomsen.]

lingen for Arbejdet ved Dyrkningen af den danske Jord, der giver Føden til hele Befolkningen, bør derfor altid ligge over Betalingen for Nødhjælpsarbejde med samme Arbejdstid. Ellers vil Arbejderne søge væk fra det for hele Samfundet livsvigtige Arbejde til Nødhjælpsarbejdet, og saa bliver de nuværende Tilstande permanente: at Samfundet samtidig hærages af Arbejdsløshed og Mangel paa Arbejdskraft. Herimod kan ingen rette saglig Kritik. Fagforeningsrepræsentanterne vil vel sige, at den Løn, de nuværende Priser paa Landbrugets almindelige Salgsvarer betinger, er ikke anstændige Lønninger for Nødhjælpsarbejder, og man kan ikke modsige en saadan Betragtning, naar man sammenligner den Løn med andre Lønninger, der betales for tilsvarende Arbejde i andre Erhverv. Men Statsministeren har jo givet Løfte om, at Priserne paa Landbrugets Salgsvarer bør være saadan, at der derigennem kan betales samme Løn for Landbrugsarbejde som for Arbejde i de andre Erhverv, og naar Regeringspartierne vil indfri Statsministerens Løfte, kan Forholdet rettes ad den Vej, men det er en Livsbetingelse for en sund Udvikling, at produktivt Arbejde betales med en højere Løn end Nødhjælpsarbejde.

Vore Fædre var langt klogere end de nuværende Magthavere med Hensyn til at indrette Lønniveauet efter Landbrugets Varepriser. De benyttede Kapitelstaktsystemet til Embedsmandslønninger. Havde man fulgt dette Princip, var vi ikke kommet ud i den nuværende usunde Stemmekøbspolitik og de usunde Forhold, at det produktive Arbejde forsømmes, fordi Nødhjælpsarbejdet betales med en højere Løn. Nu er Landbruget et saa foragtet Erhverv, at man end ikke kan sætte Lønnen for Nødhjælpsarbejde i Forhold til Landbrugets Varepriser, til Trods for at disse har afgørende Betydning for hele Nationens Leve-niveau. Man kan en Tid gaa imod Naturens Orden, men det bliver ikke ustraffet.

Den ødelæggende Arbejdsløshed staaer som en stærk Anklage mod det nuværende System med højere Betaling for Nødhjælpsarbejde end for det mest samfundsnødvendige Arbejde ved Dyrkning af Jorden. En saadan naturstridig Politik kan realiseres en vis Tid, men den hævner sig, og saa længe Magthaverne vil trodse den sunde Fornuft, vil de forøge den Arbejdsløshed, de ønsker at bekæmpe. Det nytter ikke at ville Maalet, naar man ikke vil bruge Midlerne.

Kendsgerningerne fra det daglige Liv beviser den forfejlede Kamp mod Arbejdsløsheden, men hvorfor vil man ikke lære af disse Kendsgerninger og benytte de Midler, der fører til Maalet, i Stedet for fortsat at benytte en Fremgangsmaade, der gaar i mod-sat Retning og forøger Arbejdsløsheden i Stedet for at indskrænke den?

Vi maa ogsaa nedlægge den skarpeste Protest mod den nye Fremgangsmaade at overføre Forslagets Udgifter til den fælleskommunale Udligningsfond. Det betyder en Udvidelse af den udviklede Forvirring i den offentlige Administration. Den fælleskommunale Udligningsfond skulde aldrig være skabt, og vi maa tilsigte at faa et saadant Misfoster undlivet i Stedet for at udvide dets Virksomhed. Magthaverne mener aabenbart, at man kan klemme flere Penge ud af Skattheyderne ved at gennemføre nye Skatter gennem saa udviklede Metoder, at ingen kan finde Rede i Systemet; man mener aabenbart, at det udviklede System kan underbygges ved at føre Forslagets Udgifter ind i denne Forvirring. Ja, Forvirringen konsolideres ved det foreliggende Forslag, men det er ikke Forvirring og Camouflage, der tiltrænges, men en Forenkling. Vi bør kun have to Skatteudskrivninger, en Kommuneskat og en Statskat, og samtlige offentlige Udgifter maa saa betales af Staten eller Kommunerne. Saa vilde enhver Skattheyder kunne finde ud af Skatteudskrivningen, og hans Betalingsevne øges ikke af det nuværende forvirrede System, som ingen kan holde Rede paa. Vi maa derfor rette den skarpeste Kritik mod Forslagets Underbyggelse af denne haabløse Forvirring.

Vi anerkender Forslagets Maal, at anmere Kommunerne til at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse, men vi beklager dets Tendens til at forøge Arbejdsløsheden i Stedet for at indskrænke den, og vi maa modsætte os Forslagets Fordeling af Udgifterne.

Socialministeren (*Ludvig Christensen*):

Jeg vil gerne takke de Ordførere, der har givet Tilslutning til Lovforslaget. Jeg skal blot tilføje, at den Nedgang, der har været i Benyttelsen af denne Lovgivning, mærk-værdigvis falder sammen med det Tidsrum, hvor Magthaverne derude i Sognene og Amterne har haft Adgang til at fastsætte den Arbejdstid, der passede dem. Jeg har haft Tilfælde, hvor Amtsnævnene har fastsat Arbejdstiden til 24 Timer baade for For-sørgere med nok saa mange Børn og for